АНТРОПОЛОГИЯ

Раздел 4. Еволюционните раси

Точка I. Урантия е свят с експериментален живот

Точка А. Тук Носителите на Живот от Сатания проведоха 60-тия си експеримент

Точка 1. Урантия е свят на експериментален живот, с разработени 28 модифицирани свойства.
(65:4.1) Не изпускайте от внимание този факт, че ние бяхме изпратени на Урантия като на планета за експериментален живот. Тук ние предприехме своя шестдесети опит да модифицираме и по възможност да усъвършенстваме сатанийския вариант на небадонските модели живот. И това, че постигнахме многобройни благоприятни модификации на стандартните прототипи живот, е общопризнат факт. В частност, на Урантия ние разработихме и успешно демонстрирахме не по-малко от двадесет и осем модифицирани свойства, които ще бъдат полезни на цялата Небадон в течение на бъдещето.
(65:4.2) Но в нито един свят внедряването на живота не е експериментално в смисъл на опит да се изпробва нещо неизпитано и неизвестно. Еволюцията на живота представлява метод, който постоянно се развива, специализира и изменя, но никога не е непремислен, неконтролируем или изцяло експериментален - тоест случаен.

Точка 2. Органическата еволюция не е космическа случайност.
(65:4.3) Много особености на човешкия живот служат като убедително свидетелство за това, че феноменът на смъртното съществуване е бил разумно планиран, че органичната еволюция не е само космическа случайност. Нараненатa жива клетка показва способност за изработване на някои химически съединения, които стимулират и активират нормалните съседни клетки така, че те веднага започват да секретират определени вещества, подпомагащи заздравяването на раната. Едновременно с това нормалните и непоразени клетки започват да се размножават, за да заменят своите колеги, които биха могли да загинат в резултат на нещастен случай.

Точка 3. Урантийския тип живот е резултат от 500 000 експеримента и 100 000 химически реакции .
(65:4.4) Именно това съчетание на химически въздействия и ответни реакции, свързани със заздравяването на раните и възпроизводството на клетките, представлява избрана от Носителите на Живота формула, която включва повече от сто хиляди стадия и елементи на възможни химически реакции и биологични последствия. Над половин милион специални експерименти бяха проведени от Носителите на Живота в техните лаборатории, преди да се спрат на дадената формула за провеждане на урантийския експеримент по създаването на живота.

Точка 4. Познаването на изцелителни химически вещества ще контролират някои сериозни заболявания.
(65:4.5) Когато учените на Урантия се запознаят по-добре с тези изцелителни химически вещества, те ще могат по-ефективно да лекуват увреждания и по косвен път ще придобият нови знания, необходими за контрола на някои сериозни заболявания.

Точка 5. Урантийския експеримент помогна за подобряване методите за заздравяване.
(65:4.6) От времето на имплантацията на живота на Урантия Носителите на Живота се занимаваха с подобряването на този метод за заздравяване. В усъвършенствания вид, внедрен на един от световете на Сатания, той притежава още по-болкоуспокояващо действие и още по-добре контролира пролиферацията на окръжаващите го нормални клетки.

Точка Б. Уникалните особености на урантийския експеримент

Точка 1. Шестте цветни раси произлязоха от едно и също човешко семейство
(65:4.7) Урантийският експеримент се отличаваше с много уникални особености. Но двата най-важни епизода станаха появата на андонитите до възникването на шестте цветни раси и последващата едновременна поява на сангикските мутанти в едно семейство. Урантия е първият свят в Сатания, където шестте цветни раси произлязоха от едно и също човешко семейство. Обикновено те представляват разнообразни клонове, възхождащи към независимите мутации в предчовешките животински популации, и като правило се появяват на земята по една в течение на дълги периоди от време, започвайки с червения човек и достигайки - през останалите цветове, до индиговия.
(65:4.11) Ние се стремяхме да се сдобием с появата на воля още на ранния етап от еволюционния живот на Урантия и нашите усилия се увенчаха с успех. Обикновено волята се проявява едва след продължително съществуване на цветните раси и най-често - сред превъзхождащите типове на червения човек. Вашият свят е единствената планета в Сатания, където човешкият тип воля се появи в пред-цветна раса.

Точка 2. Планетарния Принц пристигна 500 000 години по-рано отколкото на обичайните обитаеми светове.
(65:4.8) Друго значимо отклонение от нормата стана късното пристигане на Планетарния Принц. Като правило пристигането на Принца приблизително съвпада с развитието на волята. И ако това беше така, то Калигастия би могъл да пристигне на Урантия още по време на живота на Андон и Фонта, а не почти петстотин хиляди години по-късно - едновременно с възникването на шестте сангикски раси.
(65:4.9) Ако Урантия беше обичаен обитаем свят, Планетарният Принц би бил изпратен по молба на Носителите на Живот с появата на Андон и Фонта или скоро след това. Но предвид това, че тя се отнася към планетите за видоизменение на живота, в съответствие с предварителния договор дванадесетте наблюдаващи Мелхиседек бяха насочени като съветници на Носителите на Живот, а също така и за осъществяване на общия надзор за планетата чак до последващото пристигане на Планетарния Принц. Мелхиседек пристигнаха тогава, когато Андон и Фонта взеха решенията, позволили на Настройчиците на Съзнанието да се заселят в техния смъртен разум.

Точка 3. Били създадени много безполезни форми на живот.
(65:4.10) Действията на Носителите на Живота на Урантия по усъвършенстването на прототипите на живота в Сатания неизбежно доведоха до създаването на много, външно безполезни, промеждутъчни форми на живот, но вече извлечената благодарение на тях полза е достатъчна за това, за да оправдаят урантийските модификации на стандартните модели на живот.
(65:4.11) Ние се стремяхме да се сдобием с появата на воля още на ранния етап от еволюционния живот на Урантия и нашите усилия се увенчаха с успех. Обикновено волята се проявява едва след продължително съществуване на цветните раси и най-често — сред превъзхождащите типове на червения човек. Вашият свят е единствената планета в Сатания, където човешкият тип воля се появи в предцветна раса.
(65:4.12) Но в нашия стремеж да се сдобием с тази комбинация и това съчетание от наследствени фактори, които съответно доведоха до възникването на млекопитаещите предшественици на човешката раса, ние се сблъскахме с необходимостта от появата на стотици и хиляди други, сравнително безполезни комбинации и съчетания на наследствени фактори. Много от тези привидно странни странични продукти на нашите усилия навярно ще привлекат вашето внимание, когато се задълбочите в миналото на вашата планета, и мога да си представя колко загадъчни ще се сторят някои от тях за ограничения възглед на човека.

Точка 4. Човек е произлязал от висшите млекопитаещи.
(65:2.13) По такъв начин човекът произлезе от висшите млекопитаещи, водещи своя произход основно от западната имплантация на живота в древните защитени морета, разположени в

източно-западна посока. На ранните етапи източната и централната групи живи организми успешно се развиваше в направление постигането на предчовешките нива на животинско съществуване. Но времето показа, че източният център за внедряване на живота не постигна удовлетворително ниво на развитие на разума, предшестващо появата на човека, тъй като повтарящите се невъзстановими загуби на висши типове зародишна плазма, които този център претърпя, завинаги го лишиха от възможността за възстановяване на човешките потенциали.

Точка II. Еволюция на човека в неекспериметалните светове

Точка А. Шест еволюционни раси - червена, оранжева, жълта, зелена, синя, индигова

Точка 1. В обитаемите светове червената раса първа достига ниво на човешко развитие
(51:4.1) На ранния етап от съществуването на обитаемия свят господства червената раса, която обикновено първа достига до човешкото ниво на развитие. Но макар че червеният човек представлява най-древната планетарна раса, следващите след него цветни народи възникват на много ранен стадий от появата на човека.
(51:4.2) Ранните раси донякъде превъзхождат следващите. Червеният човек стои малко над индигово-черната раса. Носителите на Живота изцяло предават живите енергии на изначалната или червена раса и всяка последваща еволюционна поява на нова група смъртни става за сметка на изначалния дар. Даже телосложението на смъртните има тенденция към влошаване от червената раса към индиговата, макар че сред зелените и оранжеви народи на Урантия са се проявявали неочаквани наследствени признаци на гигантизъм.

Точка 2. Червената, жълтата и синята раси са по-развити.
(51:4.3) В тези светове, където ги има и шестте еволюционни раси, по-развити са първата, третата и петата - червена, жълта и синя. Така еволюционните раси се редуват по отношение на способностите към интелектуален растеж и духовно развитие, макар че втората, четвъртата и шестата раси са относително по-малко надарени. В някои светове народите, представляващи вторичните раси, отсъстват; в много други те са били унищожени. Нещастие за Урантия е била загубата на голяма част от високоразвитата синя раса, ако не се смятат тези признаци, които продължават да съществуват във вашата смесена „бяла раса“. Загубата на оранжевата и зелената раса не са толкова сериозен проблем.

Точка 3. Преимущество на расовото разнообразие и смесването на цветните раси.
(51:4.4) Еволюцията на шестте, или трите, цветни раси, при очевидно влошаване на първоначалната надареност на червения човек, осигурява някои крайно желателни изменения в типовете на смъртните и позволява да се появят разнообразни, в противен случай непостижими човешки възможности. Тези модификации оказват благотворно въздействие върху прогреса на човечеството като цяло, при условие че впоследствие те се усъвършенстват от привнесената адамическа или виолетова раса. На Урантия планът за расово смесване не е бил въплътен в живота в широк мащаб и поради този провал на плана за расова еволюция вие, наблюдаващите само останките от тези ранни раси на Урантия, не можете да разберете много от това, което се отнася до статута на такива народи на някоя обикновена обитаема планета.
(51:4.5) На началния етап на расово развитие съществува известна тенденция към смесване на червения, жълтия и синия човек; аналогична тенденция се наблюдава сред оранжевата, зелената и индиговата раси.

Точка 4. Покоряване на вторичните раси и възникването на робството.
(51:4.6) По-изостаналите хора обикновено се използват от по-прогресивните раси като работници. С това се обяснява възникването на робство на планетите в течение на ранните епохи. Оранжевият човек обикновено се подчинява на червения и изпада до положението на слуга, а понякога бива унищожаван. Жълтите и червените раси често се отнасят приятелски едни към други, но не винаги. Жълтата раса обикновено поробва зелената, докато синият човек подчинява индиговия. Първобитните раси смятат използването на принудителен труд на своите

изостанали събратя за такова нормално явление, за каквото урантийците смятат купуването и продаването на коне и добитък.

Точка 5. В нормалните светове робството се прекратява след съдния период на Планетарния Принц.
(51:4.7) В повечето нормални светове недоброволният труд се прекратява след съдния период на Планетарния Принц, макар че умствено изостаналите и правонарушителите нерядко продължават да се занимават с принудителен труд. Но на всички нормални сфери такъв тип примитивно робство се отменя скоро след появата на привнесената виолетова, или адамическа, раса.

Точка 6. Дефектните родове се унищожават след адамическите раси.
(51:4.8) На тези шест еволюционни раси предстои да се смесят и възвисят за сметка на привнасянето на кръвта на потомците на адамическите усъвършенствуватели. Но докато става смесването на тези народи, най-примитивните и неприспособени в значителна степен се унищожават. Планетарният Принц и Материалният Син, заедно с други, съответстващи на тези функция планетарни власти, определят приспособеността на възпроизводимите наследствени признаци. Сложността на претворяването в живота на такава расова програма на Урантия се заключава в отсъствието на компетентни съдии, които биха могли да направят заключение за биологичната приспособимост или неприспособимост на индивидите, съставляващи расите на вашия свят. Независимо от това препятствие изглежда, че сте длъжни да се съгласите с необходимостта от биологична изолация на вашите най-неприспособени, дефектни, дегенеративни и антисоциални родове.

Точка Б. Обща описание на първобитния човек

Точка 1. Последователно появяване на цветните раси.
(52:1.1) От времето, когато животното се превръща в човек, който е способен да избира поклонението пред Създателя, и до пристигането на Планетарен Принц смъртните волеви създания се наричат първобитни хора. Съществуват шест основни типа или раси първобитни хора и тези раси последователно се появяват по реда на цветовете на спектъра, започвайки от червения човек. Продължителността на времето, което се изразходва за тази еволюция на първобитния живот, се колебае в широки предели в различните светове - от сто и петдесет хиляди години до повече от един милион урантийски години.
(52:1.2) Еволюционните раси - червена, оранжева, жълта, зелена, синя и индигова - възникват приблизително по това време, когато при първобитния човек се появява прост език и той започва да използва творческо въображение. Към това време човекът вече е привикнал към изправено ходене.

Точка 2. Първобитните хора - ловци и бойци, епоха на силните.
(52:1.3) Първобитните хора са издръжливи ловци и свирепи бойци. Законът на тази епоха е физическото оцеляване на най-силните; управлението в този период е изцяло племенно. В много светове, в това число и на Урантия, някои от еволюционните цветни раси се изтриват от лицето на земята в продължение на ранните расови битки. По-късно оцеляващите обикновено се смесват с привнесената виолетова раса - адамическия народ.

Точка 3. Вие ще разберете дългата борба на първобитните хора при възхода по Райския път.
(52:1.4) В сравнение с последващата цивилизация ерата на първобитния човек представлява положителна, мрачна и кървава страница от историята. Етиката на джунглата и моралът на първобитните гори не съответстват на нормите на по-късните съдни периоди, белязани от богооткровената религия и повишеното духовно развитие. В обикновените и неекспериментални светове тази епоха съществено се отличава от аналогичния период на Урантия, за който са били характерни продължителни и изключително жестоки битки. Завършвайки своето пребиваване в първия свят, вие ще започнете да разбирате причините за

тази дълга и мъчителна борба в еволюционните светове и с възхода по Райския път все по-добре ще постигате мъдростта на такъв очевидно странен опит. Но независимо от всички тези превратности на ранните епохи от съществуването на човека дейността на първобитните хора вписва в аналите на еволюционния пространствено-времеви свят великолепна и даже героична страница.

Точка 4. Ранният еволюционен човек
(52:1.5) Ранният еволюционен човек не е интересно създание. Обикновено тези първобитни смъртни обитават в пещери или на скалите. Те също така си правят примитивни хижи от големи дървета. Понякога до придобиването от човека на по-висок тип интелект планетите се наводняват от големи животни. Но още на началния етап на тази ера смъртните се научават да запалват и поддържат огън и с развитието на творческото въображение и усъвършенстване на своите оръдия еволюиращият човек скоро покорява по-големите и непохватни животни. Първобитните раси също така широко използват и големи летящи животни. Тези огромни птици са способни без почивка да пренасят един или двама души със среден размер на разстояние над 800 километра. На някои планети тези птици носят огромна полза, защото притежават висок интелект и често пъти са способни да произнасят много думи на планетарните езици. Тези птици са във висша степен разумни, крайно послушни и необикновено предани. Такива пасажерски птици вече отдавна са изчезнали на Урантия, но вашите далечни предци са използвали техните услуги.

Точка 5. Пристига Планетарен Принц
(52:1.8) Обикновено не по-късно от сто хиляди години след появата в човека на изправено ходене пристига Планетарен Принц, който бива изпращан от Властелина на Системата след получаване от Носителите на Живот на съобщение за функционирането на воля, даже ако тя е възникнала в сравнително малко индивиди. Като правило първобитните хора радушно приемат Планетарния Принц и неговия зрим персонал; нещо повече - ако не бъдат сдържани, те започват да се взират в тези посланици с трепет и благоговение, което граничи с поклонението.

Точка III. Еволюция на цветните раси на Урантия

Точка А. Сангикското семейство

Точка 1. Сангикското семейство се появи в едно от бадонанските племена.
(64:5.1) Преди 500 000 години бадонанските племена, обитаващи в планинския район на северо-запад в Индия, бяха въвлечени в още една мащабна расова битка. Тази жестока война продължаваше повече от сто години и когато битката завърши, живи останаха само около сто семейства. Но тези оцелели хора бяха най-разумните и перспективни от всички живеещи в това време потомци на Андон и Фонта.
(64:5.2) И ето, в сред тези високопланински бадонити стана ново и изключително събитие. Мъж и жена, живеещи в североизточната част на обитаемото в това време възвишения, внезапно започнаха създават необичайно разумни деца. Така се появи Сангикското семейство - предшествениците на всичките шест цветни раси на Урантия.

Точка 2. Деветнадесет цветни деца се родили в това сангикско семейство.
(64:5.3) Тези деветнадесет на брой сангикски деца не само превъзхождаха своите връстници по умствени способности; тяхната кожа притежаваше уникалната способност да се оцветява в определен цвят при попадане върху нея на слънчева светлина. Сред тези деветнадесет деца пет бяха червени, две оранжеви, четири жълти, при две кожата имаше зелен цвят, при четири - син, и още при две - индигов. С възрастта тези цветове станаха по-ярко изразени, а когато по-късно младите хора създадоха потомство заедно със своите съплеменници, то цветът на кожата на техните деца съответстваше на цвета на кожата на сангикския родител.

(64:5.4) И сега - след като ви обърнах внимание на състоялото се приблизително по това време пристигане на Планетарния Принц - ще прекъсна хронологичния порядък на изложението, за да разгледам отделно тези шест сангикски раси на Урантия.

Точка 3. Едновременната поява на всичките шест раси на Урантия, при това в едно семейство, беше крайно необичайно явление за Сатания.
(64:6.1) На обикновена планета шестте еволюционни цветни раси се появяват поотделно. Първи се формира червения човек, който с векове се скита по света, преди да дойдат следващите цветни раси. Едновременната поява на всичките шест раси на Урантия, при това в едно семейство, беше крайно необичайно явление.
(64:6.2) Появата на Урантия на ранните андонити също беше ново за Сатания. Нито в един друг свят на локалната система подобна раса от волеви създания не се е появявала преди еволюционните цветни раси.

Точка Б. Шесте сангикски раси на Урантия

Точка 1. История на червения човек.
(64:6.3) **1. Червеният човек**. Тези необикновени представители на човешкия род в много отношения превъзхождаха Андон и Фонта. Бидейки най-разумната група, те първи сред сангикските деца създадоха племенната цивилизация и управление. Те винаги живееха в еднобрачие; даже техните смесени потомци рядко практикуваха многоженство.
(64:6.4) В по-късните времена при тях възникнаха сериозни и продължителни разногласия в отношенията им с жълтите братя в Азия. Помагаха им лъка и стрелите, изобретени от тях още на ранния етап, но за нещастие те в значителна степен наследиха склонността на своите предци да воюват един с друг. Това ги отслаби дотолкова, че жълтите племена можаха да ги изтласкат от Азиатския континент.
(64:6.5) Преди около 85 000 години сравнително чистокръвните останки от червени хора изцяло се придвижиха в Северна Америка, скоро преходът от суша на мястото на Беринговия пролив отиде под водата и те се оказаха в изолация. Нито един червен човек не се върна оттогава в Азия. Но навсякъде в Сибир, Китай, централна Азия, Индия и Европа, те оставиха значителна част от своето потомство, смесено с другите цветни раси.
(64:6.6) Когато червеният човек се пресели в Америка, той донесе със себе си много от ученията и традициите на своите древни предци. Неговите непосредствени предшественици бяха свързани с по-късна дейност в световната резиденция на Планетарния Принц. Но след достигането на Америките, червените хора започнаха бързо да забравят тези учения, извърши се огромен упадък на интелектуалната и духовна култура. Много скоро те отново се предадоха на толкова ожесточена взаимна вражда, че изглеждаше сякаш междуплеменните войни ще доведат до бързо унищожение на този остатък от относително чистокръвната червена раса.
(64:6.7) Вследствие огромната деградация червените хора щяха да бъдат обречени, ако преди около 65 000 години като техен вожд и духовен освободител не се появи Онамоналонтон.. Той се сдоби с установяване на временен мир между племената на червения човек на Америка и възроди тяхното поклонение пред “Великия Дух”. Онамоналонтон доживя до деветдесет и шест години, а неговото пристанище се намираше сред огромните секвои на Калифорния. Много от неговите по-късни потомци се запазиха до днешни времена и принадлежат към индианците от племето “Черния крак”.
(64:6.8) С течение на времето ученията на Онамоналонтон се превърнаха в смътни предания. Отново избухнаха междуособни войни и след този велик учител нито един вожд не успя да се сдобие с всеобщ мир. Най-интелектуалните родове постепенно изчезваха в тези междуплеменни сражения. При друго развитие на събитията на североамериканския континент можеше да се появи велика цивилизация, създадена от тези умели и разумни червени хора.
(64:6.9) След миграцията от Китай в Америка северните червени хора вече не влизаха в контакт с външния свят [с изключение на ескимосите] дотогава, докато впоследствие те не бяха открити от белия човек. За огромно съжаление, червеният човек почти не се възползва от възможността за биологично усъвършенстване за сметка на привнесена кръв от появилата се

по-късно адамическа раса. Така или иначе, червените хора бяха неспособни да управляват белите хора и се отказваха доброволно да им служат. В такива случаи, ако две раси не се смесват, едната от тях е обречена.

Точка 2. История на оранжевия човек.
(64:6.10) **2. Оранжевият човек**. Важна особеност на тази раса беше нейният необичаен стремеж да строи - всичко, каквото и да е, чак до натрупването на огромни количества камъни, само за да види кое племе ще построи най-голяма купчина. Макар че не бяха прогресивна раса, те все пак получиха голяма полза от знанията, усвоени в училищата на Принца, където изпращаха свои представители.
(64:6.11) При отстъпването на Средиземно море на запад, оранжевата раса първа последва бреговата линия на юг, към Африка. Но те така и не завоюваха стабилно положение в Африка и бяха напълно унищожени от пристигналата впоследствие зелена раса.
(64:6.12) До прекратяването на своето съществуване, тази раса изгуби значителна част от своето културно и духовно наследство. Наистина, в историята на този народ имаше период на велико възраждане, което стана под мъдрото ръководство на Поршунта - изтъкнат ум на тази нещастна раса, помагащ й в онези времена, когато тяхната столица се намираше в Армагедон, преди около 300 000 години.
(64:6.13) Последното голямо сражение между оранжевите и зелените хора стана в района на по-ниската долина на Нил в Египет. Тази дълго водена битка продължи почти сто години, а при завършването й само малцина представители на оранжевата раса останаха живи. Разсеяните останки от този народ бяха погълнати от зелените и появилите се по-късно индигови хора. Но като самостоятелна раса оранжевият човек прекрати своето съществуване преди около 100 000 години.

Точка 3. История на жълтия човек.
(64:6.14) **3. Жълтият човек**. Първобитните жълти хора първи оставиха лова, създадоха селища и организираха бита въз основа на селското стопанство. В интелектуално отношение те донякъде отстъпваха на червените хора, но превъзхождаха всички сангикски народи в развитието на социалния и колективни аспекти на расовата цивилизация. Различните племена се учеха да живеят заедно в условията на относителен мир и благодарение на развиващия се дух на приятелство успяваха да изтласкат червената раса успоредно със своето постепенно разпространение в Азия.
(64:6.15) Оказвайки се на голямо разстояние от центъра на световното духовно влияние, те се потопиха в голям мрак след измяната на Калигастия. Но в историята на тези хора имаше блестяща епоха, когато преди около 100 000 години Сингланггтон възглави тези племена и провъзгласи поклонението пред “Една Истина”.
(64:6.16) Оцеляването на сравнително голям брой жълти хора се дължи на междуплеменния мир. От времето на Сингланггтон и чак до появата на съвременен Китай, жълтата раса се отнасяше към числото на най-мирните на Урантия. Тя получи неголямо, но чувствително наследство от привнесения впоследствие адамически род.

Точка 4. История на зеления човек.
(64:6.17) **4. Зеленият човек**. Зелената раса се отнасяше към най-малко способните групи първобитни хора и тя изключително отслаби себе си в резултат от постоянните миграции в различни посоки. До своето разсейване тези племена преминаваха през период на огромен разцвет на културата, което стана под ръководството на Фантад преди около 350 000 години.
(64:6.18) Зелената раса се раздели на три големи клона: северните племена се оказаха в подчинение на жълтата и синята раси, които ги поробиха и погълнаха; източната група се смеси с индийските народи от тези дни, сред които и досега се запазиха техни остатъци; южната нация навлезе в Африка, където унищожи също толкова от своите изостанали оранжеви роднини.
(64:6.19) В много отношения двете групи се оказаха равни съперници в противоборството, тъй като двете носеха в себе си наследствените признаци на гигантизма: много от техните вождове

достигаха височина над два и половина метра. Тези свойствени за зеления човек признаци на гигантизъм се срещаха основно в южната, или египетска, нация.
(64:6.20) Останките от победоносната зелена раса бяха впоследствие погълнати от индиговите хора - последната цветна раса, мигрирала от изходния сангикски център за разпръскване на расите.

Точка 5. История на синия човек.
(64:6.21) **5. Синият човек**. Сините хора бяха великолепен народ. Още на ранния стадий от своето съществуване те изобретиха копието и по-късно положиха началото на много съвременни видове изкуства. Синият човек притежаваше умствените способности на червения човек в съчетание с душата и чувствата на жълтия човек. Потомците на Адам го предпочитаха измежду всички останали от съхранилите се впоследствие раси.
(64:6.22) Ранните сини хора се поддадоха на въздействието на учителите от персонала на Принц Калигастия и впоследствие бяха напълно объркани от порочните учения на тези предателски вождове. Както и другите първобитни раси, те така и не се оправиха напълно от объркването породено от предателството на Калигастия, както не можаха и до край да преодолеят и своята склонност към кървави междуособици.
(64:6.23) Приблизително 500 години след падението на Калигастия се извърши мащабно възраждане на образованието, а също така и - макар и примитивна, но истинска и благотворна религия. Велик учител на своята раса стана Орландоф, който върна много племена към поклонение пред истинския Бог, наричан "Върховен Вожд". Това стана най-значителният прогрес на синия човек чак до най-късните времена, когато тази раса беше изключително усъвършенствана за сметка на привнасянето на адамическа кръв.
(64:6.24) Европейските изследвания и изучаване на палеолита основно се свеждаха до разкопките на оръдията на труда, костите и предметите на изкуството на древния син човек, тъй като той остана в Европа съвсем доскоро. Така наричаните бели раси на Урантия са потомци на синята раса, видоизменила се след известно смесване с жълтата и червената раси и впоследствие изключително усъвършенствана за сметка на по-голямата асимилация на виолетовата раса.

Точка 6. История на индиговата раса.
(64:6.25) **6. Индиговата раса**. Ако червените хора бяха най-развити от всички сангикски раси, то черните хора бяха най-изостаналите. Напускайки последни своята планинска родина, те тръгнаха за Африка, заеха целия континент и оттогава останаха там с изключение на тези случаи, когато, от век на век, биваха насилствено извозвани като роби.
(64:6.26) Изолирана в Африка, индиговата раса, както и червената, почти изцяло се лиши от расовото усъвършенстване, което би станало възможно при смесване с адамическата кръв. Откъсната от останалите, индиговата раса се сдоби само с незначителен прогрес; така продължаваше до появата на Орвонон, в управлението на който тя преживя огромно духовно възраждане. Макар че впоследствие тези хора почти напълно забравиха провъзгласения от Орвонон "Бог на Боговете", те не загубиха до край стремежа да се покланят на Неведомия; в крайна сметка, някаква форма на поклонение се запазваше в тях още преди няколко хиляди години.
(64:6.27) Независимо от своята изостаналост, пред небесните сили тези индигови племена се намират точно в такова положение, както и която и да е друга раса.

Точка 7. Съществуват пет причини за развитие на различните цветни раси.
(64:6.30) Съществуват много съществени и достатъчни причини за съществуване на плана по развитието на трите или шестте цветни раси в световете на пространството. Макар че на смъртните на Урантия не е дадено напълно да оценят всички тези причини, ние искаме да ви обърнем внимание на следните фактори:
(64:6.31) **1.** Разнообразието е необходимо за осигуряването на възможност за широко действие на естествения подбор - за диференцирано оцеляване на превъзхождащите родове.
(64:6.32) **2.** По-устойчиви и подобрени раси се образуват в резултат от смесването на различни народи, когато тези различни раси са носители на прогресивни наследствени фактори.

Урантийските раси биха могли да извлекат голяма полза от подобно ранно смесване, но при условие последващо усъвършенстване на такъв смесен народ за сметка на привнасяне на високоразвитото адамическо потомство. Опит за провеждане на такъв експеримент на Урантия в днешни условия би имал катастрофални последици.
(64:6.33) **3.** Етническото разнообразие стимулира здравословна конкуренция.
(64:6.34) **4.** Статутните различия между расите и групите вътре в една раса са задължителни за развитието на човешките качества търпимост и алтруизъм.
(64:6.35) **5.** Еднородността на човешката раса е нежелателна дотогава, докато народите на развиващи се свят не достигнат сравнително високи нива на духовно развитие.

Точка В. Разпространяване на цветните раси

Точка 1. Естествените условия препятствали разпространението 100 000 години.
(64:7.1) Когато цветното потомство на сангикското семейство започна да се разраства и да търси път за проникване на прилежащите територии, настъпващият на юг пети ледник - третият в геоложката хронология - вече се придвижи далеч в дълбините на Европа и Азия. Древните цветни раси преминаха през жестоки изпитания поради студа и лишенията на съвременния им ледников период. В Азия ледникът покри толкова обширни пространства, че хилядолетия пречеше на миграцията в нейните източни региони. И едва при по-късното отстъпление на Средиземно море в резултат от издигането на Арабия хората можаха да достигнат Африка.
(64:7.2) По такъв начин в течение на почти 100 000 години тези сангикски народи се разпространяваха около предпланините, в голяма или малка степен смесвайки се един с друг, независимо от специфичната, макар и етествена антипатия, която веднага възникна между различните раси.

Точка 2. Миграция на червения, жълтия и синия човек.
(64:7.3) Между периодите на Планетарния Принц и Адам, Индия стана родина на най-смесеното население, което някога може да се срещне на земята. За нещастие, тази смес съдържаше много голям процент зелена, оранжева и индигова раса. За вторичните сангикски раси живота на юг беше по-лесен и приятен и много от тях впоследствие мигрираха в Африка. Първичните сангикски народи - високоразвитите раси, избягваха тропиците: червеният човек се отправи на североизток към Азия, по петите го следваше жълтия, а синята раса се придвижи на северозапад в Европа.

Точка 3. Придвижване на червения човек в Северна Америка.
(64:7.4) Още на ранния етап червените хора започнаха да мигрират на североизток покрай краищата на отстъпващия лед; те заобиколиха възвишенията на Индия и заеха почти цялата североизточна Азия. След тях неотстъпно следваха племената на жълтия човек, които впоследствие ги изтласкаха от Азия в Северна Америка.

Точка 4. Червените раси образували цивилизациите на Мексико, Централна и Южна Америка.
(64:7.5) Когато сравнително чистокръвните червени хора напуснаха Азия, те обединяваха единадесет племена, наброяващи малко повече от седем хиляди мъже, жени и деца. След тези племена следваха три неголеми групи със смесен произход, най-голямата от които беше съчетание между оранжевата и синята раси. Тези три групи така и не се сближиха с червения човек и скоро мигрираха на юг - в Мексико и Централна Америка, където по-късно към тях се присъедини неголяма смесена група жълти и червени хора. Всички тези племена се смесиха, образувайки нова смесена раса, която беше значително по-малко войнствена, отколкото чистокръвната червена раса. За 5 000 години тази смесена раса се раздели на три групи, полагайки началото, съответно, на цивилизациите на Мексико, Централна Америка и Южна Америка. Освен това, южноамериканският клон наследи незначителен дял от кръвта на Адам.

Точка 5. Кафявата раса произхожда от смесването на червените и жълтите човеци.
(64:7.6) До известна степен ранните червени и жълти хора се смесиха в Азия и потомците на този съюз преминаха на изток и покрай южното морско крайбрежие и съответно бяха изтласкани от бързо нарастващата жълта раса на полуострова и най-близките морски острови. Те са съвременните кафяви хора.

Точка 6. Жълтата раса се заселила в Азия. Червената, зелената и оранжевата раси почти се самоунищожили във войни.
(64:7.7) Жълтата раса продължаваше да заема централните региони на Източна Азия. В количествено отношение от всички цветни раси тя се запази най-добре от всички. Макар че жълтите хора от време на време участваха в расови войни, те не водеха такива непрекъснати и безпощадни войни за унищожение, както червения, зеления и оранжевия човек. Фактически тези три раси се унищожиха една друга още преди да бъдат напълно изтрити от лицето на земята от своите врагове от другите раси.

Точка 7. Сангикските племена, особенно сините човеци, отидоха в Европа, смесиха се с неандерталците, и се разпространиха от Англия до Индия.
(64:7.8) Благодарение на това, че петият ледник не се придвижи твърде далеч на юг от Европа, пътят за миграцията на тези сангикски народи на северо-запад оставаше частично открит. И след отстъпването на леда сините хора, заедно с някои други по-малки расови групи тръгнаха на запад по древните следи на Андонитите. Вълна след вълна те нахлуваха в Европа, завладявайки по-голямата част от континента.
(64:7.9) В Европа те скоро се срещнаха с неандерталските потомци на техния общ далечен предтец - Андон. Тези по-древни европейски неандерталци бяха изтласкани на юг и изток от настъпващите ледници. По силата на своето положение те веднага се сблъскаха с нахлуващите родственици на сангикските племена и бързо ги погълнаха.
(64:7.10) Като цяло, на първо място сангикските племена бяха по-разумни, отколкото деградиралите потомци на ранните андонити обитатели на равнините и в много отношения ги превъзхождаха. Затова смесването на тези сангикски племена с неандерталците доведе до незабавно подобряване на по-древната раса. Именно това привнасяне на сангикска кръв - основно кръвта на синия човек, доведе до забележимо усъвършенстване на неандерталците, което се прояви в тези все по-разумни племена, които, вълна след вълна, се преместваха по Европа от изток.
(64:7.11) По време на следващия междуледников период тази нова неандерталска раса се разпространи от Англия до Индия. Останките от синята раса на древния Персийски полуостров впоследствие се смесиха с някои други раси, основно с жълтата. И появилата се в резултат разновидност по-късно донякъде подобрена за сметка на виолетовата раса на Адам, се запази под формата на смуглите чергарски племена на съвременните араби.

Точка 8. Привнасяне на адамическата кръв.
(64:7.12) Всички опити за установяване степента на родство на съвременните народи със сангикските племена трябва да отчитат настъпващите впоследствие подобрения на расовите признаци в резултат от привнасянето на адамическа кръв.

Точка 9. Първичните сангикски племена се заселиха в северните или умерени климатични зони, а вторичните - в южните.
(64:7.13) По-развитите раси се стремяха да се заселят в северните или умерени климатични зони, докато оранжевата, зелената и индиговата раса, една след друга се добраха до Африка по отново издигналия се мост от суша, който отделяше отстъпващите на запад Средиземно море от Индийския океан.

Точка 10. Масова миграция на индиговите племена в Африка.
(64:7.14) Индиговите племена последни от сангикските народи мигрираха от своя изходен център за разселване на расите. Приблизително докато зелената раса изтребваше в Египет оранжевата, при това изключително отслабвайки себе си, започна големият изход на черната

раса през Палестина, покрай крайбрежието, на юг. И когато по-късно тези физически силни хора завладяха цял Египет, те изтриха от лицето на земята зелената раса за сметка единствено на числеността си превъзходство. Тези индигови народи погълнаха останките от оранжевия човек и значителна част от зелената раса и благодарение на това смесване някои от индиговите племена бяха съществено подобрени.

Точка 11. Расова история на ранния Египет.
(64:7.15) Както е видно, в началото в Египет преобладаваха оранжевите племена, после - зелените, след които последваха индиговите [или черните], а още по-късно - расата, образувана в резултат от смесването на индиговия, синия и видоизменения зелен човек. Но дълго до идването на Адам сините племена в Европа и смесените раси на Арабия изтласкаха индиговата раса от Египет далеч на юг от африканския континент.

Точка 12. Разпространение на цветните раси в края на сангикските миграции.
(64:7.16) Приближавахме се към завършването на сангикските миграции; изчезнаха зелената и оранжевата раса, червеният човек владееше Северна Америка, жълтият — източна Азия, синият човек - Европа, а индиговата раса се пресели в Африка. Индия беше населена със смесени вторични сангикски племена, а кафявият човек, съчетаващ в себе си червената и жълтата раси - държеше островите покрай азиатското крайбрежие. Възвишенията на Южна Америка заемаше смесената раса, притежаваща определен прогресивен потенциал. Най-чистокръвните андонити обитаваха в регионите на крайния север на Европа, Исландия, Гренландия и в североизточната част на Северна Америка.

Точка 13. Страх пред настъпление на ледниците - първи морски пътешествия.
(64:7.17) В периодите на най-голямо нахлуване на ледниците за племената на андонитите в крайния запад съществуваше заплаха да бъдат изтласкани в морето. В течение на много години те живееха на тясна ивица земя покрай южното крайбрежие на съвременна Англия. Именно повтарящите се настъпления на леда ги заставиха да излязат в морето с идването на шестия и последен ледник. Андонитите станаха първите морски пътешественици. Те строяха лодки и се впускаха в търсенето на нови земи, в които - както те се надяваха, не ги заплашват ужасните нашествия от лед. Някои от тях стигнаха до Исландия, други - до Гренландия, но преобладаващото мнозинство загинаха в открито море от глад и жажда.

Точка 14. Пристигане на червения човек и ескимосите в Северна Америка.
(64:7.18) Преди малко повече от осемдесет хиляди години, скоро след като червените хора достигнаха северозападната част на Северна Америка, замръзването на северните морета и приближаването на локалните ледникови полета на Гренландия накараха ескимосите - потомците на коренните жители на Урантия, да търсят нова, по-подходяща родина. Съпътстваше ги късмет: те успешно пресякоха тесните проливи, отделящи в това време Гренландия от североизточните масиви суша на Северна Америка и достигнаха континента приблизително двадесет и един век след като червения човек се добра до Аляска. Впоследствие част от смесеното потомство на синия човек се придвижи на запад и се сля с късните ескимоси. Този съюз оказа известно благотворно въздействие на племената на ескимосите.

Точка 15. Мъжеството и предаността на ранните предци граничили с благородство и възвишеност.
(64:7.20) В тези древни епохи борбата се отличаваше с кураж, храброст и даже с героизъм. Всички ние съжаляваме за това, че тези благородни и сурови черти на вашите древни предци изчезнаха в последващите раси. Макар че отдаваме необходимото значение на многото постижения на еволюиращата цивилизация, на нас ни липсва величествената упоритост и висшата преданост на вашите ранни предци - черти, които нерядко граничеха с благородство и възвишеност.

Точка Г. Вторични сангикски раси в Африка

Точка 1. Климатичните и геологическите изменения довели до разселение жителите на Сахара.
(80:2.1) Първото разпространение на виолетовата раса в Европа се прекрати поради някои крайно внезапни климатични и геоложки изменения. С отстъплението на северните ледникови полета влажните западни ветрове се преместиха на север, което постепенно превърна откритите пасбищни региони на Сахара в гола пустиня. Това засушаване стана причина за разсейването на брюнетите с нисък ръст - тъмнооки, но дълголики обитатели на великото плато Сахара.
(80:2.2) По-чистокръвните индигови племена отидоха на юг, в горите на Централна Африка, където пребивават и досега. По-смесените групи се разпространиха в три направления: най-развитите западни племена мигрираха в Испания и оттам - в прилежащите части на Европа, образувайки ядрото на последващата средиземноморска раса на дълголицевите брюнети; най-малко прогресивната клонка на изток от платото Сахара мигрира в Арабия и оттам - през Северна Месопотамия и Индия - в далечен Цейлон. Централната група се премести на север и изток - в долината на Нил и в Палестина.
(80:2.3) Именно тази вторична сангикска основа придава известна степен на родство на съвременните народи, разхвърляни на Деканското плато, в Иран и Месопотамия, а също така и на двата бряга на Средиземно море.

Точка Д. Червения и жълтия човек

Точка 1. Червения човек и жълтия човек избягаха смесване с неандерталците. Червения човек оставаше владетел на източна Азия до появяването на жълтите племена.
(79:5.1) Ако разказът за Индия е историята на покоряването от нея на адамитите и тяхното последващо разтваряне сред по-древните еволюционни племена, то повествуването за източна Азия се отнася основно за първичните сангикски раси - особено за червената и жълтата. В своята маса тези две раси избягваха смесване с непълноценните неандерталски родове, които изключително забавяха развитието на синия човек в Европа - това им позволи да запазят по-висок потенциал от първичния сангикски тип.
(79:5.2) Макар че ранните неандерталци се разпространиха по цяла Евразия, тяхното източно крило се оказа най-замърсено от непълноценни животински генотипи. Тези субчовешки видове бяха изтласкани на юг от петия ледник - от този леден щит, който в течение на толкова дълго време блокираше сангикската миграция в източна Азия. И когато червеният човек тръгна на северо-изток в обход на планинските региони на Индия, той откри, че североизточна Азия е свободна от тези субчовешки видове. Племенната организация се появи при червените хора по-рано, отколкото при другите народи и те първи мигрираха из централноазиатското огнище на сангикските раси. Низшите неандерталски родове бяха унищожени или изтласкани от континента от мигриращите тук по-късно жълти племена. Но в продължение на почти 100 000 години, чак до появяването на жълтите племена, червеният човек оставаше владетел на източна Азия.
(79:5.3) Преди повече от 300 000 години основната маса жълта раса, мигрирайки покрай крайбрежието, достигна Китай. С всяко хилядолетие жълтите хора се придвижваха все по-далеч в дълбините на континента, но чак до сравнително неотдавна, те не влизаха в контакт със своите тибетски братя.
(79:5.4) Нарастването на населението доведе до това, че жълтата раса, придвижвайки се на север, започна да навлиза в ловните земи на червения човек. Това посегателство, задълбочено от естествения расов антагонизъм, доведе до ожесточени вражди и така започна решаващата борба за плодородните земи на източна Азия.
(79:5.5) Повествованието за това многовековно съперничество между жълтата и червената раси засяга цяла епоха от урантийската история. В продължение на повече от 200 000 години между тези две високоразвити раси се водеше ожесточена и непрекратяваща се война. В началото успехът повече съпътстваше червения човек и неговите рейдове всяваха паника сред жълтите хора. Но жълтият човек се оказа способен ученик във военното изкуство и той бързо демонстрира свойствените му умения да живее в света със своите съотечественици; китайците

първи разбраха, че силата е в единството. Между племената на червената раса продължаваха вътрешните конфликти и скоро те започнаха да търпят поражение след поражение от решителните и безпощадни китайци, продължаващи своето неумолимо придвижване на север.
(79:5.6) Преди 100 000 години останките от племената на червения човек с боеве отстъпваха след отстъпващия лед на последния ледник и когато се откри пътя на изток по моста от суша през Беринговия пролив, тези племена бързо напуснаха негостоприемните брегове на азиатския континент. Изминаха 85 000 години откакто последните чистокръвни червени хора излязоха от Азия, но продължителната борба остави на победоносната жълта раса своя генетичен отпечатък. Северните китайски народи, наред с андонитските Сибирци, се смесиха с червения човек с голяма изгода за себе си.

Точка 2. Североамериканските индианци не влизаха в контакт с андитските потомци на Адам и Ева.
(79:5.7) Лишавайки се от своята азиатска родина приблизително петдесет хиляди години преди идването на Адам, североамериканските индианци не влизаха в контакт и с азиатските потомци на Адам и Ева - в епохата на миграция на андитите чистокръвните родове на червената раса се разпространяваше по територията на Северна Америка като чергарски племена ловци, в известна степен занимаващи се със земеделие. Тези раси и културни групи оставаха в почти пълна изолация от останалия свят - от тяхното пристигане в Америка чак до края на първото хилядолетие на християнската ера, когато бяха открити от белите европейци. Дотогава ескимосите бяха най-близки до бялата раса на народа, познат на северните племена като червения човек.
(79:5.8) Червеният и жълтият човек са единствените човешки раси, достигащи високо ниво на цивилизацията без влиянието на андитите. Най-древната култура на американдите се появи в центъра на Онамоналонтон в Калифорния, но към 35-тото хилядолетие преди н.е. тази цивилизация вече отдавна беше изчезнала от лицето на земята. По-късните и издържливи цивилизации в Мексико, Централна Америка и в планините на Южна Америка бяха основани от раса, която беше преобладаващо червена, но съдържаше и значителен дял жълта, оранжева и синя кръв.

Точка 3. Предвижване на расите в юго-източна Азия.
(79:6.1) Известно време след преминаването на червения човек в Северна Америка придвижващите се китайци принудиха андонитите да се махнат от речните долини на източна Азия, изтласквайки ги на север в Сибир и на изток от Туркестан, където скоро им предстоеше да влязат в съприкосновение с по-високата култура на андитите.
(79:6.2) В Бирма и на полуостров Индокитай индийската и китайска култура се съединиха и смесиха, в резултат на което в тези региони се появиха няколко сменили се една друга цивилизации. Тук изчезналата зелена раса се запази в по-големи пропорции, отколкото на което и да е друго място.
(79:6.3) Много различни раси заемаха островите в Тихи океан. Като цяло, на южните и по-обширни острови живееха народи с голям процент съдържание на зеленатa и индигова кръв. Северните острови се намираха във владение на андонитите, а по-късно - на расите с голям дял жълта и червена кръв. Предците на японския народ бяха изтласкани от континента само за 12 000 години преди новата ера, когато мощното настъпление на северните китайски племена в посока южното крайбрежие ги принуди да заминат от тези места. Техният завършващ изход се обясняваше не толкова с нарастването на населението, колкото с инициативата на племенния вожд, към когото се отнасяха, като към божество.
(79:6.4) Както и народите на Индия и Левант победоносните племена на жълтия човек създаваха своите най-древни центрове на крайбрежията и покрай реките. По-късно за бреговите селища настанаха тежки времена, доколкото поради все по-обширните пълноводия и изместванията на руслата на реките животът в низините на градовете стана невъзможен.
(79:6.5) Преди двадесет хиляди години предшествениците на китайците построиха десетки могъщи центрове на първобитна култура и просвещение, особено покрай реките Хуанхъ и Яндзъ. Тези центрове започнаха да укрепват за сметка на постоянния приток на по-развити смесени племена от Синдзян и Тибет. Миграцията от Тибет в долината на Яндзъ беше не

толкова мащабна, както на север, а тибетските центрове отстъпваха в развитието си на центровете на таримския басейн. Но и двата потока носеха известно количество андитска кръв на изток, към речните селища.

Точка Е. Кроманьоидния син човек

Точка 1. Древните културни центрове на синия човек се разполагаха край всички европейски реки
(80:3.1) Древните културни центрове на синия човек се разполагаха край всички европейски реки, но само Сома тече днес по това русло, по което течеше и в доледниковия период.

Точка 2. Европейските сини раси са смесени.
(80:3.2) Макар че ние говорим за това, че синият човек се разпространи по целия европейски континент, тук съществуваха десетки различни расови типове. Още преди 35 000 години европейските сини раси представляваха крайно смесени хора с наследствени признаци както на червената, така и на жълтата раси, докато по атлантическото крайбрежие и в тези региони, където понастоящем се намира Русия, те асимилираха значително количество андонитска кръв, а на юг се смесиха с обитателите на Сахара. Но би било безполезно да се опитваме да изброим всички многобройни расови групи.

Точка 3. Постадамическата култура на кроманьонците е смесена култура на синия човек и адамитите.
(80:3.3) Европейската цивилизация от този ранен постадамически период по уникален начин съчетаваше в себе си енергията и майсторството на синия човек с творческото въображение на адамитите. Сините хора бяха необичайно енергична раса, но те доведоха до огромен упадък културното и духовно ниво на адамитите. На пришълците беше изключително трудно да научат на своята религия кроманьонците поради това, че толкова много от адамитите ги теглеше към заблуждаване и обезчестяване на девствениците. В течение на десет хиляди години европейската религия беше в упадък в сравнение с успехите в Индия и Египет.

Точка 4. Културата и цивилизацията на синия човек.
(80:3.4) Във всички свои постъпки сините хора бяха изключително честни и изцяло свободни от сексуалните пороци на смесените адамити. Те уважаваха девичеството и прибягваха към многоженство само тогава, когато войната водеше до недостиг на мъже.
(80:3.5) Кроманьонците бяха смела и прозорлива раса. Те си изработиха ефективна система на възпитание: с децата се занимаваха и двамата родители при активно участие на големите деца. Всяко дете получаваше добра подготовка в грижи за пещерите, изкуството и обработката на кремъка. Още в млада възраст жените прекрасно владееха домашните занаяти и навиците на примитивното земеделие, а мъжете бяха умели ловци и смели войни.
(80:3.6) Сините хора се занимаваха с лов, риболов и събирателство, а също така строяха и прекрасни лодки. Те изготвяха каменни брадви, сечаха дървета, издигаха укрития от кожи върху сглобени от греди скелети, частично закопани в земята. Съществуват народи, които и досега си строят аналогични жилища в Сибир. Южните кроманьонци обикновено живееха в пещери и гротове.

Точка 5. Кроманьонците се отличаваха с безстрашие, адамическата кръв внезапно ускори творческото въображение.
(80:3.7) В зимните студове кроманьонските стражи, охраняващи входа на пещерата, нерядко замръзваха до смърт. Те се отличаваха с безстрашие, но на първо място бяха хора на изкуството: адамическата кръв внезапно ускори творческото въображение. Изкуството на синия човек достигна своя връх преди около 50 000 години, докато по-тъмнокожите раси се придвижиха на север от Африка през Испания.

Точка 6. Климатичните промени доведоха до успехи в културата, но имаше и известна биологична деградация.

(80:3.8) Преди около 15 000 години имаше мащабно разрастване на алпийските гори. Европейските ловци се изместваха в речните долини и на морските брегове, гонени от климатичните изменения, които превърнаха Райските ловни земи в изсушена и гола пустиня. С преместването на влажните ветрове на север огромните открити пасбища на Европа се покриха с гори.

(80:3.9) Тези мащабни и относително внезапни климатични изменения принудиха европейските раси, занимаващи се с лов в открити пространства, да преминат към скотовъдство и до известна степен - към риболовство и земеделие. Макар че тези промени доведоха до успехи в културата, те се изразиха в известна биологична деградация. В течение на предишните ловни епохи членовете на високоразвитите племена сключваха смесени бракове с висшите типове пленници, неизменно убивайки тези, които смятаха за низши. Но с появата на селища, земеделието и търговията те започнаха да оставят живи много от посредствените пленници, превръщайки ги в роби. Именно потомството на тези роби впоследствие стана причина за толкова значителен регрес на целия кроманьонски тип. Упадъкът на културата продължаваше, докато тя не получи свежо подкрепление от изток, когато - в резултат на последното и масово нахлуване на месопотамци, премина по цяла Европа, като бързо погълна кроманьонците и положи началото на цивилизациите на белите раси.